

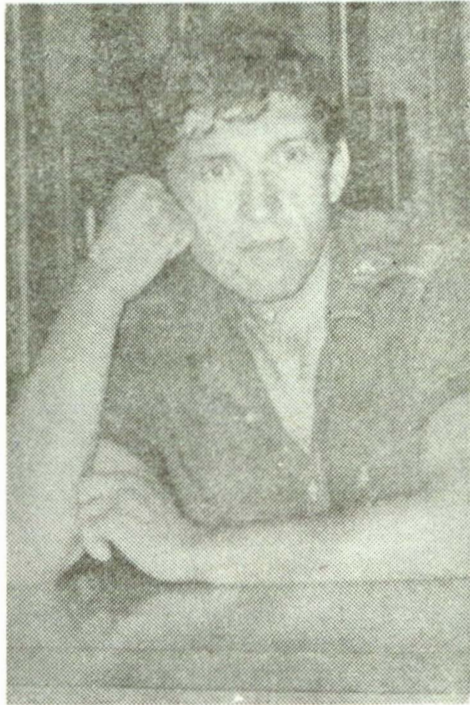

OLGA BUCĂTARU

La absolvire, Olga Bucătaru părea să fie interpreta destinată unor personaje statuare și oarecum reci, avind o prezență scenică impunătoare și parcă impenetrabilă. A fost o plăcută surpriză capacitatea ei de a contrazice aceste date avantajoase și de a-și elibera temperamentul din carapacea elegantă ce părea să-l comprime, scoțind la iveală, la debutul cu Alice din *Arden din Kent* (Teatrul Tineretului din Piatra Neamț), neașteptate resurse de tragediană. Au urmat: *Alta* (Act venetian de Camil Petrescu), *Vidra* (*Răzvan și Vidra* de B. P. Hasdeu), *Branguen* (*Tristan și Isolda* de Jean de Beer), *Ara* (*Arca bunei speranțe* de I. D. Sîrbu), *Domnișoara Belous* (*Neîncredere în foisor de Nelu Ionescu*); în cele trei schițe din *Afară-i vopsit gardu'*... de Alecu Popovici (spectacol de „teatru total“, cu cîntece și acrobație, care a obținut premiul întii la Festivalul de la Nürnberg și s-a bucurat de mult succes și în alte turnee peste hotare), Olga Bucătaru a demonstrat unor spectatori fermecați cît știe să fie de dinamică, de mobilă, de amuzantă. „La repartiție, spune actrița, am fost încîntată să plec la Piatra Neamț, trupa era o pepinieră de talente, iar spectacolele, realizate de cei mai buni regizori, erau con-

siderate evenimente artistice. Întîlnirea cu Dinu Cernescu, la *Tristan și Isolda*, a avut o importanță esențială pentru mine, determinîndu-mă să vin în colectivul Teatrului Giulești...” ...pe a cărui scenă actrița joacă din 1974, în Tofana (*Patima roșie* de Mihail Sorbul), *Șarca* (*Familia îndoliată de Nușici*), *Nina Damian* (...*Escu de T. Mușatescu*), *Stana* (*Ordinatorul*), *Hortensia* (*A cincea lebedă*) de Paul Everac, *Despina* (*Zidarul de Dan Tărchilă*), *Domnica* (*Să nu-ți faci prăvălie cu scară* de Eugen Barbu). Regizorii de film și televiziune, sesizîndu-i expresivitatea și resursele de dramatism, au distribuit-o în filmele *Buzduganul cu trei peceti*, *Bariera*, *Cursa*, *Avaria*, *Riul care urcă muntele*, *Serenada de la etajul 12* ș.a., în montările de televiziune *Prometeu înlănțuit* de Eschil, *Regele Ioan de Shakespeare*, în recitalul *Nichita Stănescu* etc. Vocea gravă, cu un timbru inconfundabil, frumusețea mereu proaspătă, feminitatea vitală, impresia de ardență stăpînită ce se degajă din jocul ei plin de elan și totuși sobru îi deschid actriței, în plină maturitate profesională, perspectiva unor roluri din marele repertoriu. Dedicată, Olga Bucătaru pregătește un rol mai modest: *Cecilia Epure* din *Simple coincidențe* de Paul Everac. Regia: Constantin Dicu.

„Numele personajului e ușor hazliu, oferă o sugestie de interpretare în cheie comică. N-aș putea spune că mi-a fost «simpatice» și că am pătruns ușor și de-a dreptul în universul său sufletesc; probabil că pe parcursul lucrului mi se va dezvălui și sub alte fațete. Pînă acum, văd în Cecilia un om frustrat în tinerețe, frustrare care o marchează pentru tot restul vieții, împiedicînd-o să trăiască în armonie cu lumea înconjurătoare și, implicit, cu sine însăși. Existența ei e o partidă guvernată de încrîncenare și calcul, în care nu mai e loc pentru spontaneitate și dăruire. Fata candidă și încrezătoare a devenit o femeie vindictivă, rigidă, pragmatică. Scopul ei e de a se realiza ca individ și de a-și consolida poziția socială; potrivit opticii el conformiste, aceasta înseamnă a-și afirma demnitatea — căci e obsedată de gîndul că dimensiunea ei umană a fost micșorată de acel prim eșec, și acum trebuie să «compenseze». Nu e genul de rol căruia să-i dăruiești un preaplin emoțional sau din care să te îmbogățești tu însăși, pe planul trăirilor creatoare. Nu e mai puțin adevărat că și un asemenea studiu al alienării unui om comun, cu transformările de mentalitate și de caracter pe care le comportă, este un excelent exercițiu profesional, care poate oferi reale satisfacții”.

De la ultima noastră convorbire la rubrica „Viitorul rol” au trecut câteva stagioni; între timp, actorul Mircea Diaconu a intrat în colectivul Teatrului „Nottara”, unde fișa sa de creație s-a îmbogățit cu câteva partituri fundamentale în cariera oricărui actor Sciastlivțev din **Pădurea** de Ostrovski, Touchstone din **Cum vă place** de Shakespeare — personaje inconfundabil particularizate, totuși legate printr-un aer de familie de shakespeareenii Sir Andrew (**A 12-a noapte**) și Trinculo (**Furtuna**), precum și de Filip al II-lea (**Elisabeta I** de Paul Foster) sau Palaestrio (**Militarul fanfaron** de Plaut).

Socotit un actor imprezvizibil, Mircea Diaconu este în stare să uimească prin profunda autenticitate a interpretării, dar și să intre pe neașteptate în eclipsă... După ce s-a afirmat printre virfurile generației sale, dobândind atât în teatru cât și în film statutul de vedetă, actorul și-a descoperit nevoia de a se exprima și prin intermediul cuvîntului. În ipostaza de mînuitor al condeiului, Mircea Diaconu nu este un simplu diletant care să producă notații agreabile, ci un talent original, cu darul expresiei concise și percutante. Susține o rubrică în revista „Cinema”, în 1977 scoate primul său volum, **Șugubina**, urmat, în 1980, de **La noi cînd vine iarna** și, recent, de **Scaunul de pînză al actorului**; semnează ca scenarist filmul **Piciul**.

Acum, pe scena Teatrului „Nottara” a început lucrul cu regizorul Dan Micu la piesa **Ultimul bai**, după romanul **Pădurea spînzuraților** de Liviu Rebreanu, adaptare de Ion Brad și Dan Micu. Mircea Diaconu va interpreta rolul lui Apostol Bologa. Iată câteva gânduri ale actorului..

„Eu mi-am petrecut copilăria lîngă o pădure. Și deoarece tocmai mi-o petreceam, îmi permiteam tot felul de copilării. Adică, printre altele, nu citeam decît în pădure. Acolo am citit și Cezar Petrescu, și Rebreanu, și Marin Preda, și o multime de cărți cu eroi și partizani. Pe vremea aceea nici nu vedeam vreo diferență între ele, mi se păreau toate niște povești cu oameni, lăcrimam pe ultimele pagini și numai cînd se întunea plecam din pădure. Grav cred că este că și acum cred același lucru, deși știu că Rebreanu este unul dintre cei mai mari, poate chiar cel mai mare dintre prozatorii din pădure, așa cum știu și despre mulțimea de deschideri politice și filosofice care există în **Pădurea spînzuraților**. Dar dacă ele există nu e treaba mea și vor exista în continuare, chiar dacă ciudățenia sorții m-a așezat pe mine să joc pe Apostol Bologa. Căci oricum, atîta vreme cît este

drama unui om, poate să fie și a mea, ba chiar, — spune regizorul Dan Micu —, e mai bine să fie drama unui om sănătos și făcut să trăiască.

Știu foarte multe lucruri despre adîncimile textului, dar sînt dintre cele care decurg dintr-un text de valoare universală și nu trebuie deci jucate sau explicate. Pe mine mă pasionează doar că-n locul lui aș face la fel, deși aș arăta ca mine.

Știu o multime de lucruri despre prejudecățile care suportă greu un Hamlet brunet, dar dacă voi putea să mă simt ca-n pădure, atunci cînd se vor aprinde proiectoarele peste **Pădurea spînzuraților**, va fi bine. Singura persoană căreia i-aș promite ceva ar fi Rebreanu, dar nefiind printre noi, lucru care nu știu dacă-i rău sau bine, nu promit decît un spectacol pornit dintr-o dramatizare foarte bună, cu o trupă cît putem noi de bună, care va repeta din toamnă pînă-n primăvară un text făcut nu pentru o comemorare, nici pentru a scuti elevii de lecturi obligatorii, ci din convingerea unui spectacol zguduitor de actual. Mai mult nu știu nici eu, sau, dacă știu, tot nu pricep încă. Poate la primăvară”.

EUGENIA MACI

La un deceniu de la absolvire, Eugenia Maci este considerată printre actorii afirmați ai Naționalului bucureștean. A contribuit la aceasta experiența unor roluri desfășurate pe un arc tematic și stilistic larg: anticele Antigona (din tragedia lui Sofocle), în producția de absolență, și Mysis — Fata din Andros de Terențiu, faimos spectacol al primei scene, cu o impresionantă carieră internațională la festivaluri (Amsterdam, Edinburgh), și în turnee (R.F.G., Luxemburg, Olanda, Belgia, Elveția); clasice personaje de comedie — shakespeareana Maria (A 12-a noapte) și autohtona Aristița (Coana Chirița după Alecsandri); contemporanele Blanche (Dulcea pasăre a tinereții de Tennessee Williams), Mara (Gimnastică sentimentală de V. Voicu-

lescu), Adriana (Comara din deal de Corneliu Marcu Loneanu), Didona (Cartea lui Ioviță de Paul Everac), Lucia (Filumena Marturano de Eduardo De Filippo), Libby (Poveste din Hollywood de Neil Simon); în sfârșit evantaiul de crochiuri din Harap Alb după Ion Creangă (Fiica împăratului Roș, Crăiasa furnicilor și alte câteva). Astfel, talentul ei, maturizat, s-a îmbogățit cu atribute, câștigate printr-o riguroasă practică profesională. Finețea cu care receptează nuanțele partiturii se aliază cu știința de a transmite ideea printr-o interpretare modernă, subtilă, esențializată. Tînăra actriță cultivă plăcerea elaborării, întreținându-și astfel prospețimea și acuratețea jocului.

În actuala stagiune a fost distribuită în noua piesă a scriitorului Platon Pardău, intitulată provizoriu Invingătorul de la Maraton, în rolul Verei, alături de Silvia Popovici, Gheorghe Dinică, Claudiu Bleonț. Regia: Grigore Gonța. Iată cum arată personajul în lectura interpretei

„În cvartetul dramatic al «loneștilor», Vera pare făptura cea mai insignifiantă: autorul o definește ca «o păpușică, tip de star de altădată». Dulce, caldă, purtîndu-și prin scenă funcția decorativă, în scurte treceri servind parcă drept contrast tensiunilor dintre ceilalți trei — oameni cu funcții, implicați în bătălii de realizare personală —, ea e, din punct de vedere social, minoră. Nu i se cere decît să țină «rangul» pe care l-a dobîndit prin căsătorie, să-și împlinească menirea de a continua spița. Și intrucît situația ei de viitoare mamă o face fragilă și vulnerabilă, socrii, și chiar soțul ei, un dur și un ambițios, se străduiesc s-o ocrotească, s-o ferească de contactul cu neliniștile și nemulțumirile lor, alcătuiind în jurul ei un climat artificial, de seră. Dacă sănătatea ei e tot timpul în atenția tuturor, în fond, nimeni nu se sinchisește de ceea ce-ar putea ea gîndi sau simți. Dar înlăuntrul coconului în care viețuiește izolată nu e deloc liniște. Cu inteligența ei medie, rafinată și înnobilită printr-o neobișnuită sensibilitate — ceea ce se numește «l'intelligence du coeur» —, Vera resimte acut umilința de a proveni dintr-o familie «cu probleme», e însingurată și privește cu un soi de detașare critică veleitățile celor ce-o înconjoară. Singura ei izbucnire e, în felul său, mai dramatică decît perpetua descărcare nervoasă a celorlalți; les la iveală sentimente profunde și păreri drepte și cinstitute care fac din Vera un tulburător revelator al dezechilibrului pe care-l creează orgoliul exacerbat și setea de putere“.

Rolurile jucate în Institut i-au alcătuit Marianci Buruiană o excelentă „carte de vizită”, începînd din anul doi, cu Daniela din **Simple coincidențe** de Paul Everac (spectacol-examen al anului IV, clasa Eugenia Popovici), și continuînd cu partituri în registre stilistice diferite, care i-au dat posibilitatea să-și pună în valoare o înzestrare interpretativă deosebit de bogată; printre acestea, Julieta din **Romeo și Julieta** de Shakespeare, ocazie pentru tinăra actriță să se bucure de succes și peste hotare, la Festivalul internațional de la Durham, Marea Britanie, în 1978, unde spectacolul a fost distins cu premiul special al juriului. „De Irina (**Trei surori** de Cehov) mă simt foarte legată, cu acest rol am dat examenul de admitere la Institut, l-am lucrat apoi la clasă, și am debutat cu el pe o scenă profesionistă, la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, unde am fost repartizată”. Tot aici a mai jucat în **Cum se numeau cei patru Beatles** de S. Poliakoff (Nicola Davics), în musicalul **Cei trei mușchetari după Dumas** (trei roluri, printre care Constance) și Didina Mazu (**D’ale carnavalului** de I. L. Caragiale). După anii de stagiatură, intră, prin concurs, în colectivul Teatrului „Bulandra”. Foarte tinăra actriță și-a cucerit deoptrivă partenerii și spectatorii prin spontaneitatea și prospețimea reacțiilor scenice. Fragilă, delicată, tip clasic de ingenuă, Mariana Buruiană izbuteste să dea personajelor sale o aură de făpturi omenestii vii, purtătoare de taină, să sugereze o anumită complexitate dramatică, jocul ei fiind în același timp limpede, susținut de elan juvenil și de candoare. Într-o muncă de echipă și într-un climat de competiție artistică, talentul său s-a dezvoltat firesc, cu fiecare rol: Marianne (**Tartuffe** de Molière), Armande Bèjart (**Cabala bigoților** de M. Bulgakov), Kira (**Amintiri** de A. Arbuzov), Ada (**Passaglia** de Titus Popovici); și în recenta premieră cu **Hamlet**, Ofelia. La teatrul TV a jucat Ioana din **Surorile Boga** de H. Lovinescu și Carmen din **Ciuta** de V. I. Popa.

„Ofeliei, cel mai dificil personaj de pînă acum, pentru care am un fel de venerație, îi va urma întîlnirea cu Ilse, una dintre eroinele principale ale piesei **Urișii munților** de Luigi Pirandello. Piesa are o tonalitate aparte, distribuția aleasă vădește mari disponibilități, toate premisele concură la realizarea unui spectacol pe măsura colectivului nostru, iar pentru mine reintîlnirea cu regizorul Cătălina Buzoianu — cu care am lucrat în anul IV, la examenul de diplomă, Julieta lui Shakespeare — este dată-

toare de curaj. Ilse, actriță, sufletul trupului de actori ce-și spune «a Contesei», nu poate fi privită decît în contextul piesei; ea este elementul principal în dezvoltarea conflictului tragic ce ia naștere între lumea artei și viață, atunci cînd exigențele fiecăreia sînt absolute. Exaltată, fanatică, dăruindu-se pînă la jertfa supremă, Ilse slujește cauza «misterului poetic», purtînd prin lume torța nestinsă a artei cuvîntului rostit. Precum Ioana d’Arc pe rug, ea arde pentru convingerile sale, pentru menirea sa artistică, pe care o consideră mai presus decît propria viață. Dar oricît de minunat e rolul, bucuria cea mare e să pătrunzi piesa, în întregul ei, ea fiind și o meditație asupra condiției artistului în lume. Practic, ne interpretăm propria condiție. Acuitatea problematicii, factura specială a scriiturii, necesitatea rezolvării unui final ce n-a apucat să fie scris impun un regim de lucru de o maximă concentrare, la repetiții instaurîndu-se atmosfera unui laborator de mișcare și exercițiu vocal, tinzînd către cele mai înalte cote ale profesionalismului”.

Maria MARIN

VIIITORUL ROL